

Sống Tròn Đầy

Giữa lúc đời anh trôi qua như một giòng nước lững lờ, bỗng có người bạn cho anh xem một trang mạng thú vị. Trang mạng ấy có một chiếc đồng hồ điện tử được lập trình để đếm thời gian còn lại của đời người. Chỉ cần điền một vài thông tin cá nhân vào, nó sẽ ước tính người ấy còn bao nhiêu ngày tháng để sống.

Chỉ là một trò chơi vô thưởng vô phạt? Có thể!

Nhưng, trò chơi ấy đã thay đổi thái độ sống của anh, khi anh nhìn chiếc đồng hồ đếm thời gian đời anh đang giảm xuống. Một giây hai giây ba giây....mười giây....năm mươi giây,... thoáng một cái đã hết một phút hai phút ba phút, rồi một giờ hai giờ ba giờ.....Mới đó mà anh đã mất hơn mười ngàn giây trong quỹ thời gian sống trên đời của anh. Có những người trên đời này chỉ mong sống thêm vài phút để nói một lời cảm ơn, để ngỏ một lời xin lỗi, để trao một nụ cười cuối cùng mà không được. Anh giật mình, hốt hoảng. Vậy là anh đã sống được nhiều thời gian lắm rồi và thời gian đang trôi qua vùn vụt, vùn vụt. Càng lớn tuổi thì ngày tháng càng tăng tốc. Mình phải sống khác đi thôi, anh tự nhủ. Từ ngày ấy, anh quyết định sống thật đầy thời gian của mình. Sống đầy có cái lợi là làm cho người ta đẹp lên và bình an hơn.

Ngày của anh hôm nay thật khác xưa.

Buổi sáng thức dậy, anh cảm ơn Trời Cao đã gìn giữ anh qua một đêm an lành và đang ban tặng thêm một ngày mới để anh tiếp tục yêu và được yêu.

Anh đánh răng, những chiếc răng thưa thớt dần và thỉnh thoảng vẫn tấy đau. Anh chép chép miệng thưởng thức vị mát của kem đánh răng, cầu nguyện cho những người không còn gì để đánh.

Mặc chiếc áo thun màu vàng, anh thầm cảm ơn người bạn học ngày xưa đã mua tặng để anh đi làm. Anh cầu cho người ấy có một ngày an vui.

Anh làm nghề thợ hồ, một trong những nghề vất vả nhất. Ngày xưa anh hay so sánh mình với kẻ khác để rồi tự ti mặc cảm, chán nản. Hôm nay, mỗi lần khuôn vác từng viên gạch, xách từng xô cát trộn xi-măng, anh cảm ơn Trời Cao vì anh đang có công ăn việc làm. Công việc khuôn vác không còn là gánh nặng mà là cơ hội tập thể dục cho khỏe thân thể! Vừa khỏe vừa có tiền! Ngày xưa anh chỉ thấy những gạch đá gồ ghề nặng nhọc. Bây giờ anh tự hào khoe với bạn bè rằng anh đang góp tay xây dựng những mái ấm. Anh cầu nguyện cho những ai thất nghiệp, muốn làm mà chẳng có việc làm.

Một ngày cuối thu, có người bạn mời anh đi ra thủ đô dự đám cưới của người thân. Người bạn đài thọ vé máy bay cho anh. Lần đầu tiên đi máy bay, cảm giác hay hay lạ lạ. Lúc lơ lững qua những đám mây muôn hình muôn vẻ biến hóa, anh dâng lời tạ ơn Trời Cao đã thương ban cho anh một cơ hội bay lên. Anh nhớ đến những ai không có

phương tiện đi lại, chẳng hạn người bạn thân trong làng suốt ngày phải đi bộ và hầu như chưa bao giờ đặt chân đến chốn phố thị phồn hoa tráng lệ.

Thế rồi kinh tế lâm vào giai đoạn khủng hoảng, anh bị thất nghiệp. Gia đình phải thắt lưng buộc bụng. Vì mưu sinh anh đi xin việc ở các nơi. Nhiều ngày tháng trôi qua mà vẫn chưa tìm được. Nhưng anh không bực dọc nản chí, vì anh tự nhủ đây là một cơ hội để anh nghỉ ngơi, chăm sóc những lãnh vực khác của cuộc sống mà lúc có việc anh không đủ thời gian để ngó ngang.

Mỗi lần trời trở lạnh, chứng phong thấp lại hành hạ anh. Các khớp xương cứ thi nhau mà mỗi mà đau. Thay vì than thân trách phận như ngày xưa, bây giờ anh không những bình tâm đón nhận giới hạn con người mình mà còn cảm tạ Trời Cao cho anh biết đau để anh được lớn lên hơn trong sự nhạy cảm đối với nỗi đau của tha nhân.

Nơi anh làm việc, người ta chưa có ý thức lắm về việc giữ gìn vệ sinh công cộng. Nhiều lần khi đi vệ sinh thấy có người bỏ giấy ra ngoài giỏ đựng rác, anh cúi xuống lượm cho vào giỏ, cảm thấy mình đã chiến thắng được sự bực dọc cũng như thái độ dửng dưng mặc kệ coi như không thấy gì.

Lần nọ anh đi xe máy, có người lái xe cầu thả quẹt vào xe anh. Người đó không biết lỗi còn lớn tiếng chửi thề. Nếu chuyện ấy xảy ra trước đây thì có lẽ anh đã không tha cho hắn. Nhưng hôm nay anh chỉ nhìn nhẹ, không để những lời nói gió thoảng mây bay làm bận tâm, tiếp tục con đường của mình. Anh cầu nguyện cho hắn bình tĩnh lại kẻo sẽ gây tai nạn mà khổ.

Thỉnh thoảng trên đường đi làm về, anh gặp những người hành khất vãng lai. Nếu có chút gì thì anh tặng họ, vừa tặng vừa cảm ơn vì trong thâm tâm anh họ đang làm phước cho anh có một cơ hội để trở nên vị tha hơn. Nếu không có vật chất, anh trao một nụ cười thân thiện và xin lỗi. Rồi anh thầm cầu nguyện cho họ đủ no ấm.

Vào ngày cuối tuần, anh dành thời gian chăm sóc đời sống tâm linh của mình. Hôm nào đi nhà thờ thấy ghé trống nhiều anh cầu nguyện cho những người không thể đi Lễ, hi vọng họ thuận buồm xuôi gió trong mọi sự. Anh cũng nhớ cầu nguyện cho những người không muốn đi Lễ sẽ tìm lại được ý nghĩa tốt lành của Thánh Lễ. Những ai thiếu sót sáng, anh mong họ được bình tâm tin tưởng vào tình yêu không bao giờ thay đổi của Chúa. Anh cảm tạ Chúa vì có Người luôn bên anh để giữ gìn hơi ấm tâm hồn anh. Anh trân trọng những giây phút được ngồi thỉnh lặng cầu nguyện vì nhờ đó anh sống được những giá trị tốt đẹp để tinh thần an vui, chẳng hạn như tha thứ, bao dung, nhẫn nại, cảm thông, hi sinh, lạc quan, dũng cảm,...

Sau Thánh Lễ, anh có thói quen ghé vào công viên ngồi đọc sách. Anh thầm cảm ơn tác giả đã viết sách. Ngắm người qua lại trên đường, anh cầu mong cho họ luôn tìm thấy bình an hạnh phúc trong cuộc sống.

...

Nhìn từ bên ngoài vào, bằng cặp mắt bình thường, sẽ thấy cuộc sống của anh cũng như mọi người.

Nhìn từ trong ra, qua đôi mắt của anh, đất trời ngập chìm trong ân sủng, tất cả mọi trường hợp là những cơ hội để **sống tròn đầy**.

* **Giuse Việt**